

Amerika Esperantisto

American Esperantist

Entered as second-class matter May 15, 1913, at the Postoffice at West Newton Station, Boston, Mass., under the Act of March 3, 1879.

Published Monthly by

THE AMERICAN ESPERANTIST COMPANY (Inc.)
WEST NEWTON, MASS.

One Dollar a Year.

Single Copy Ten Cents.

Mallongaj verkoj, tradukajoj kaj novaĵoj ĉiam prefere akceptitaj. Oni ne resendas neakceptitajn manuskriptojn, se la sendinto ne kune sendis la resendpagon. La Redakcio konservas por si la rajton korekti manuskriptojn laŭbezone.

Oni donos la preferon al manuskriptoj skribitaj skribmaŝine.

VOL. 22

MARCH, 1918

NO. 2

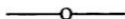
THE NEXT NUMBER

The next number of **Amerika Esperantisto** will contain a sketch of the life and work of Dr. Zamenhof, written by a samideano who probably knew him better than any other person in Usono, Mr. Joseph Silbernik of New York City, whose kindness in enabling us to publish it cannot be too much appreciated by the management and readers of this magazine.

The article will be printed in English and accompanied by a full page half tone portrait of Dr. Zamenhof, suitable for framing. This number will make an excellent souvenir and the article will also be excellent for propaganda.

It is important that we know in advance how many extra copies to print. With the present cost of paper we cannot afford to print an over-edition, but we want to be sure we have enough so every Esperantist can have as many as he wants, so send your orders at once—please—5 cents each in lots of 10 or more.

Several of our subscribers have written in to complain that the small size of type we have been using is hard to read, and we are therefore trying the experiment this month of using a

larger size. Whether we continue or not depends on your desires. Please—this means you—write and let us know whether or not you wish us to continue with this size or return to the smaller type.

HEROIC PIONEERING

“Young men,” said a prominent Socialist addressing a meeting of Yale students, “if you would develop your manhood adopt an unpopular cause and work for it.”

Whatever our political creed, we can appreciate the force and wisdom of this advice. The struggling minority is generally made of finer fibre than the indolent majority. The lonely frontiersman daily faces perils, any one of which would probably frighten the metropolitan citizen clean out of his boots. And yet the leatherstocking hasn't every advantage; his heroism can be matched by the urban in fields of pioneering which, if not so picturesque, at least require as much patience and perseverance.

“Unpopular” causes demand such qualities. Yet it is not necessary so to classify Esperanto. More properly it must be styled a **non-popular** cause, in the sense that the populace has not yet awakened to its possibilities. It is our mission therefore to arouse the people as the bugler sounds the reveille. The first impulse of the sleeper is to resent the disturbance, but he soon realizes the beneficence of the bugler. So Esperantists disturb some conventionalities, especially when they urge the adoption of the international language into our school curricula. But once awakened, the authorities will readily recognize Esperanto as a study unsurpassed for mental training, and superior to many branches in its world-wide usefulness. Be cheerfully unpopular, samideanoj, for a brief period of pioneering.

BUFFALO'S ESPERANTO SOCIETY

For the study of Esperanto a Buffalo Esperanto Society has been organized with E. A. Warren as president, and Miss Ray Morris as secretary. The society has been formed with the expectation that the language will be much used after the war. Other members will be welcomed. It is stated by the secretary that the only charge is for textbooks, stationery and other incidental expenses.

—Buffalo. N. Y. “Express.”

**TENTATIVE PROGRAM OF THE ELEVENTH
ANNUAL CONGRESS OF THE
ESPERANTO ASSOCIATION OF NORTH AMERICA**

—○—
GREEN ACRE, ELIOT, MAINE

JULY 18-21, 1918

—○—
Wednesday, July 17 (Informal)

P. M. Arrival of caravan from New York and greeting at United States Hotel, Beach Street, Boston.

Thursday, July 18

9.00 A. M. Train leaves North Station for Portsmouth (57 miles). Fare 3 cents a mile plus war tax. Additional fare to Green Acre by train and trolley, or by ferry and trolley, probably less than 20 cents.

2.00 P. M. First Session:

Address of Welcome, Alfred E. Lunt, Chairman of the Green Acre Trustees.

Reports from Councilors.

Komunikoj de Societoj kaj samideanoj kiuj deziras saluti, rekomendi, k.t.p.

"Esperanto in World at Large." Reports by G. W. Lee.

Report of Sec'y-Treas. Ernest F. Dow.

Address of President. Dr. H. W. Yemans.

"Esperanto and Girl Scouts. Mrs. Pearl J. Parker.

"The Relation between Green Acre and the Esperantists' Purpose. James F. Morton, Jr.

Announcements: The Esperanto Class; excursions and other features of program.

(After adjournment of session) Brief meeting of New England Esperanto Association and other sectional meetings, subject to postponement to meet convenience of delegates.

8.00 P. M. Legado, de S-ro Edward S. Payson.

9.00 P. M. Reception of Esperantists by representation of the Green Acre Trustees or Fellowship.

Friday, July 19

9.30 A. M. Unfinished Business.

Paroladoj de eminentuloj (kaj ĉiuj "dezirantuloj" se la tempo permesos).

"Esperanto in the Schools." Dr. D. O. S. Lowell. Discussion (opened by Herbert Harris).

2.30 P. M. Trip to Hampton Beach, by trolley or automobile or both, and clambake supper. Returning.

8.00 P. M. Teatraĵetoj.

Saturday, July 20

9.30 A. M. Unfinished Business.

Generala diskutado pri la propono ke oni invitu la 1920an Mondkongreson esti en Bostono.

Symposium: "Group, Class and Propaganda Methods" (see first two pages of *British Esperantist* for February, 1918).

2.30 P. M. According to individual preferences: York Harbor; York Beach; Ogunquit; Mt. Agamenticus; up York River in canoes or row boats. Excellent moonlight picnic possibilities. It is likely that two or more of these events can be combined. Autos will be wanted for Mt. Agamenticus, which is about four miles from nearest trolley line; and, weather permitting, some may prefer longer or shorter walks in connection with any of these outings. The entire afternoon and evening program is to afford good opportunities for getting to know one another and for exchange of ideas. It is for Bahaists as well as Esperantists.

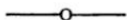
Sunday, July 21

A. M. Diservo (anoncota). Rev. James L. Smiley.

Other features such as may be decided upon during the preceding days.

Monday, July 22 or Tuesday, July 23, or both

Post conference, under the auspices of the Boston Esperanto Society. Possibilities of returning to Boston by trolley or by boat or by auto trip to Camp Devens, ending with reception at Society's room (the headquarters of the post conference), 402 Pierce Building, Copley Square.

**ELĈERPAĴOJ EL LA PAROLO DE PREZIDANTO
WILSON AL LA USONA KONGRESO**

Zan de Aprilo, 1917

Esperantigita de Benj. W. Reich

* * * Kun profunda sento pri la solena kaj eĉ tragedia karaktero de la ekpaŝo, kiun mi nun faras, kaj pri gravaj respondecoj, kiujn ĝi envolvos, sed kun neŝanceliĝa obeemo al tio, kion mi konsideras kiel mian konstitucian devon, mi konsilas, ke la Kongreso deklaru, ke la lasttempa agmaniero de la Germana Imperia Registaro estas fakte nenio alia ol milito kontraŭ la registaro kaj popolo de la Unuigitaj Ŝtatoj; ke la Kongreso plene akceptu la staton de militanto, kiu estas tiel altrudita al ĝi, tuj faru aranĝojn ne nur por meti la landon en pli perfektan staton de

defendo, sed ankaŭ por utiligi ĝian tutan forton kaj uzi ĉiujn siajn rimedojn por devigi la registaron de la Germana Imperio kapitulaci kaj fini la militon. * * *

* * * Nia nuna celo * * * estas defendi la principojn de paco kaj justeco en la vivo de la mondo kontraŭ egoista kaj aŭtokrata potenco kaj starigi inter la efektive liberaj kaj memregantaj popoloj de la mondo ian akordon pri celo kaj agadoj, kiu de nun garantios la ĉiaman observadon de tiuj principoj.

Neŭtraleco ne estas plu praktikebla nek dezirinda se la paco en la mondo kaj la libereco de la popoloj estas minacataj kaj se la minaco al tiu paco kaj libereco troviĝas en la ekzisto de aŭtokrataj registaroj apogataj per organizita soldataro, kiu estas kontrolata nur de ilia volo, ne de la volo de ilia popolo. Ni estas spertintaj, ke en tiaj cirkonstancoj la neŭtraleco ekstermiĝas.

Ni staras ĉe la komenco de epoko, dum kiu oni insistos por ke la samaj principoj pri konduto kaj pri respondeco pro farita maljustaĵo estu observataj inter la nacioj kaj la registaroj tute egale, kiel inter la individuaj regnantoj de civilizitaj regnoj.

* * * Firma interkonsento por paco neniam estas konservebla krom per societiĝo de demokrataj nacioj. Al neniu aŭtokrata registaro oni povus fidi, ke ĝi konservos la fidelecon aŭ observos la interkonsentojn. Tiu societiĝo devas esti interligo de honoro, unuigo de opinioj. Intrigo forkonsumus ĝiajn esencojn; la konplotoj de iuj enestantaj grupoj, kiuj povas projekti, kion ili volas, ŝuldante prirespondon al neniu, estus putrado lokita en ĝia kerno mem. Nur liberaj popoloj povas firme gardi sian intencon kaj sian honoron celante al komuna celo kaj preferi la utilojn de la homaro ol iun ajn nenoblan propran utilon. * *

* * * Unu el la aferoj, kiuj servis por konvinki nin, ke la Prusa aŭtokratio ne estis kaj neniam povos esti nia amiko, estas tio, ke tuj de la komenco de la nuna milito ĝi plenigis niajn konfidemajn komunumojn kaj eĉ niajn registarajn oficejojn je spionoj kaj komplotis ĉie krimajn intrigojn kontraŭ nia nacia unueco de celo, nia interna kaj ekstera paco, nia industrio kaj komerco.

Efektive estas nun evidente, ke ĝiaj spionoj troviĝis ĉi tie eĉ antaŭ kiam la milito komenciĝis; kaj bedaŭrinde estas ne konjektaĵo sed fakto pruvita en niaj juĝistaj kortumoj, ke la intrigoj, kiuj pli ol unu fojon apenaŭ ne rompis la pacon kaj apenaŭ ne difektigis la industriojn de la lando, estis kondukataj laŭ la instigo, per la subteno kaj eĉ per la propra direkto de oficialaj agentoj de la Imperia Registaro alkreditigitaj al la Registaro de la Unuigitaj Ŝtatoj.

Eĉ penante por bridĵi kaj ekstermi tiujn ĉi farojn, ni provis doni la plej eblan noblan interpretadon pri ili tial, ke ni sciis, ke ili devenas ne el iu malamika sento aŭ intenco de la Germana popolo kontraŭ ni, ĉar ĝi sendube tiom nescianta pri ili estis, kiom ni mem, sed el la egoismaj celoj de la Germana Registaro, kiu faris tion, kio plaĉis al ĝi, sciigante sian popolon pri nenio. Sed tiuj faroj kunefikis por fine konvinki nin, ke tiu Registaro ne havas veran amikecon al ni kaj intencas agi kontraŭ nia kvieteco kaj sendanĝereco laŭ sia plaĉo. Ke ĝi intencas inciti malamikojn kontraŭ ni ĉe la sojlo mem de nia lando, la dumvoje kaptita noto al la Germana reprezentanto en Meksiko estas evidenta pruvo.

Ni akceptas tiun ĉi malamike intencitan batalinviton, ĉar ni scias, ke tia registaro, uzanta tiajn metodojn, neniam povos amikiĝi kun ni, kaj ke dum la ekzisto de ĝia povo, ĉiam insidanta por plenumi iajn nesciatajn de ni projektojn, ne povas ekzisti garantiita sendanĝereco por la demokratiaj registaroj en la mondo.

Ni estas akceptontaj la batalinviton por batali kontraŭ tiu ĉi laŭnatura malamiko de libereco kaj ni uzos, se necese, la tutan forton de la nacio por bridĵi kaj nuligi ĝiajn pretendojn kaj ĝian povon. Ni estas kontentaj vidante nun la faktojn sen iu ĉirkaŭanta vualo de malvera preteksto, tiamaniere batalantaj por la fina tutmonda paco kaj por la liberigo de ĉiuj popoloj, enkalkulante la Germanan popolon, por la rajtoj de la grandaj kaj malgrandaj nacioj, kaj fine por ke la ĉieaj homoj povu elekti sian vojon kaj obeon. La Demokratio devas esti sendanĝerigita kaj askurita en la tuta mondo. Ĝia kvieteco devas esti bazita sur la spertitaj fundamentoj de politika libereco.

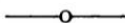
Ni havas nenian profitemajn celojn. Ni deziras neniun militakiron, neniun superestrecon. Ni petas neniun kompencon por ni mem, neniun materian kompencon por la oferoj, kiujn ni volonte faros. Ni estas nur unu el la probatalantoj por la rajtoj de la homaro. Ni estos kontentigitaj kiam tiuj rajtoj estos tiom askuritaj, kiom eble, per la honesteco kaj la libereco de la nacioj. * * *

* * * Dolorigon kaj korpremegan devon. Sinjoroj Kongresanoj, mi plenumis, parolante tiel al vi. Estas atendeblaj multaj monatoj de severa suferado kaj sinofero. Terura afero estas konduki tiun ĉi grandan paceman popolon en militon, en la plej timegigan kaj ruinigan el ĉiuj militoj, pro kiu la civilizacio mem ŝajnas esti riskata.

Sed justeco estas pli altvalora ol paco, kaj ni batalos por la aferoj, kiuj estas ĉiam plej proksimaj je niaj koroj, por demokratio, por ke tiuj, kiuj submetiĝas al aŭtoritato, havu rajton de voĉo pri propra regado, por la rajtoj kaj liberoj de malgrandaj nacioj, por ke la justeco regu universale per interkonsento de

liberaj popoloj; kiu alportos pacon kaj sendangerecon al ĉiuj nacioj kaj faros fine la tutan mondon libera.

Al tia tasko ni povas dediĉi niajn vivojn kaj niajn trezorojn, ĉion, kio ni estas, ĉion, kion ni posedas, kun la fiero de homoj, kiuj scias, ke la tago estas nun veninta, kiam Usono povas privilegii foruzi sian sangon kaj sian povon por la principoj, kiuj naskis ĝin kaj donis al ĝi la feliĉon kaj pacon, kiujn ĝi gardis kiel trezorojn. Dio helpos nin; ni povas fari nenion alian.

UNUECO DE ESTRECO, UNUECO DE LINGVO

Je senerara kompreno de l' plej urĝega bezono de la ligitaj armeoj, S-ro G. Clemenceau, franca milita Ministro, prenante sur sin la ideon de l' unueco de estreco, celis je lia kutima persistemeco la realigon de tiu ideo, kaj nur haltis kiam li sentis ĝin efektiva.

Neniam—kiel ni permesis al ni tion respekte skribi al li—ne nur ĉiuj francoj sed ankaŭ ĉiuj regatoj de l' ligitaj landoj estos sufiĉe al li dankaj pro tio.

Sed la ligitaj armeoj, kiuj kunbatalis kune flankon ĉe flanko, kaj kiujn eĉ hodiaŭ la nunaj okazoj devigas kunmiksi parolas malsamajn lingvojn kaj ne povas sin reciproke kompreni. De tio povas rezulti ŝanceliĝoj tre malhelpaj kaj precipe tre danĝeraj.

Al la unueco de estreco, kiun tiuj armeoj havas nun, dank' al S-ro Clemenceau, estas do laŭ ni necesege ke ili povu, kiel eble plej baldaŭ, aldoni la unuecon de lingvo.

Sed kiel havigi ĝin al ili? Estas neeble pripensi por tio peti de ili ke ili lernadu dum la milito la lingvojn unuj de la aliaj. Kaj la lernado de nur unu el iliaj lingvoj ne nur postulegus multajn jarojn kaj cetere ne povus fariĝi sen profesoroj, sed ankaŭ ĝia kono estus devige ne kompleta pro la malfacileco de la elparolado, kaj ne permesus al la liganoj sin bone reciproke kompreni.

La sola do praktika rimedo por solvi tiun problemon estas la alpreno de sama dua lingvo sufiĉe facila por povi esti lernata rapide, kaj sufiĉe perfekta por permesi al la Liganoj sin ĉiujn kompreni tute kaj sen ŝanceliĝadoj.

Tia estas precize la karaktero de Esperanto, kiu pro ĝia logikeco, kaj pro la malesto de malfacileco de elparolado, povas esti lernata de ĉiuj, en la daŭro de nur kelkaj semajnoj, kaj kies la anoj, jam multaj en ĉiuj landoj, parolas kaj sin reciproke komprenas tiom facile kiom se ili havus ĉiuj la saman nacian lingvon.

Ni ne povas do tro deziri ke, por eviti la gravan danĝeron, kiun ni montras ĉi-supre, ĉiuj ligitaj armeoj alprenu Esperanton kiel duan komunan lingvon.

Ciu cetere el tiuj armeoj jam kalkulas iun nombron da Esperantistoj. Kial oni ne rajtigus de nun tiujn-ĉi—kiel proponis al ni la ideon, antaŭ kelkaj tagoj, unu el niaj "poilus" (t.e. kuraĝuloj) S-ro Ch. Cresp foto-aero eskadreto—surporti sur la maldekstra brako, laŭ la maniero de l' militralilistoj, signalistoj k.t.p. apartan insignon (nian karan verdan stelon).

Tiel, kiel skribis al ni S-ro Ch. Cresp, ĉiuj Esperantistoj de l' ligitaj armeoj sin ekkonus reciproke sen ia malfacileco. Ili ne estas verdire oficialaj, sed duonoficialaj interpretistoj. Kaj ili ne malpli farus grandan servon.

Ilia nombro cetere tre rapide kreskus. Car, se kiel ĉio permesas opinii, la fervoruloj de Esperanto bonvolus diligente klopodi por tute klarigi la valoran helpon, kiun povas doni la unueco de lingvo al la unueco de estreco, ne estas dube ke ĉiuj oficiroj kaj suboficiroj kaj granda kvanto da soldatoj de la ligitaj armeoj ne ŝanceliĝus pro la malgranda peno kiun postulas la lernado de Esperanto, lernado kiu kiel ni neniam povos tion tro rediri, estas pro ĝia simpleco prefere distrajo, ol lacigo.

Kaj oni vidus baldaŭ, por akceli la venkon, ĉiujn niajn bravajn defendantojn, aldoni je ilia propra volo—ĉar tio almenaŭ dependas nur de ili,—al la unueco tiom oportuna de estreco la unuecon de lingvo tiom dezirindan ankaŭ.

L. Demarcy,
Prezidanto-fondinto de la Esperantista Grupo,
Beauvaise (Oise), Francujo.

ESPERANTO EN LA KOMERCO

Anglujo, per la voĉo de ĝiaj gravaj industriistoj kaj komercistoj, laŭtege insiste petas la alprenon de Esperanto por komuna komerca lingvo de l' Liganoj.

Komitato starigis por tio ĉe Londono, kiu konsistas el gravaj komercaj eminentuloj, kaj titoligis "The Common Commercial Language Committee."

Tiu komitato organizis unuan paroladon, kiu okazis ĉe Mansion House (la loĝejo de l' Lord Mayor ĉe Londono) la San de Marto. La paroladon, kiun prezidis la Lord Mayor mem, faris S-ro A. Barton Kent, unu el la asocioj de l'firmo G. B. Kent and Sons, unu el la plej gravaj industriistaj firmoj ĉe Londono. Ĝi tiom sukcesis ke Lord Soutwark kiu ĉestis, petis senprokraste ke ĝi estu refarata "speciale por la Eduka Komitato de la Londona Komerca Ĉambro kies prezidanto li estas."

Siavice, "The Common Commercial Language Committee" organizas alian paroladon ĉe Liverpool, kaj intencas daŭrigi intersekve sian propagandon en la plej grandaj urboj de Anglujo.

Neeble estas dubi, pro tiuj kaŭzoj, kalkulante la pravecon de l' ideo kaj la persistemecon tre konatan de niaj Liganoj, ke

Esperanto rapide estos uzata flue de la Komerco en la tuta Britujo.

Sed kiel rimarkiĝas mem "The Common Commercial Language" la helpa lingvo povas esti vere utila nur se ĝi estos same konata kaj uzata de ĉiuj komercistoj kaj industriistoj de ĉiuj ligitaj landoj.

Ni deziras do ke komitato, kiel tiu de Anglujo, stariĝu, kiel eble plej rapide, en ĉiuj ligitaj landoj, kaj siavice ke ĝi organizu serion da paroladoj por la propagando. Kaj ni invitas ĉiujn komercistojn kaj industriistojn de nun eklerni Esperanton tiom simplan kaj tiom facilan ke ĉiu el ili povas ĝin lernadi sola kaj sen instruanto, en la daŭro de nur kelkaj semajnoj.

L. Demarcy,
Leĝoscienca Liciencisto,
Beauvais (Oise), Francujo.

KIAMANIERE NI ADIAŬIS LA FORIRANTAJN SOLDATOJN

De W. D. Witt

Puffa-puffa, puffa-puffa, puffa-puffa. "Ha, rapidu, Betty, rapidu! Vagonaro portanta soldatojn tre baldaŭ preterpasos," mi kriis al mia trijara knabino; ĉar mi bone konas la malrapidan regulan puffa-puffa'on de la longaj vagonaroj peze ŝarĝitaj per multaj soldatoj, kiuj iras al la enŝipejo por iri Franclanden. "Rapidu, ni diru adiaŭ al la 'soldataj knaboj!'"

Laŭ la trotuaro ni kuris, tiel rapide kiel ŝiaj malgrandaj piedoj povis iri, kaj post minuto ni alvenis al la stacidoma ŝtuparo; prenante la knabinon en miaj brakoj mi suprenkuris la altan ŝtuparon kaj alvenis al la perono ĵus kiam la longa vagonaro komencis preterpasi.

Trarigardante ĉiujn fenestrojn, montrante feliĉajn ridetajn sanajn vizaĝojn, la soldatoj flirtigis tuketojn, kriis, hurais kaj fajfis. Ni, responde, svingis la brakojn, flirtigis standardojn kaj tuketojn, kaj kriis, "Bondezirojn al vi ĉiuj. Adiaŭ, knaboj, adiaŭ."

El apudaj domfenestroj kaj malsupre sur la strato, viroj, virinoj, knaboj kaj knabinoj, ankaŭ salutis la soldatojn, la aŭtomobilaj kornoj sonis, kaj forte fajfis ĉiuj la fabrikejaj fajfiloj. Bonan adiaŭon ni donis al la forirantaj soldatoj.

Malrapide la longa, portanta niajn bravajn soldatojn vagonaro preterpasis kaj malaperis en la kvietan malproksimecon. Ne plu ni aŭdis la vagonaron, nek la kriojn de la adiaŭantaj soldatoj. Ni restis solaj.

Kun stranga pezo en mia brusto, ni nin deturnis de la stacidomo, kaj mi sentis ke mi preskaŭ ne povas min regi. Nur malfacile mi povis paroli al la knabineto kiu babilis ĉe mia flanko.

“Ĉu ili devas iri malproksime?” ŝi diris. “Jes, karuleto.” “Mal-mal-malproksime,” persiste ŝi demandis. “Jes, jes, trans la grandan maron, mal-malproksime,” mi respondis per ŝanceliĝaj vortoj; kaj mi deturnis la vizaĝon for de ŝi, por ke ŝi ne demandu pri miaj malsekaj okuloj.

“Niaj bravaj, bonaj knaboj,” mi murmuris, “mi ne konas eĉ unu el vi, sed nun vi estas al mi kiel miaj propraj fratoj. Miaj plej bonaj deziroj iradas kun vi. Bone prizorgu pri vi mem, subpremegu la malamikon, kaj fine kun ĝojo revenu al ni.”

“Ĉu ili baldaŭ revenos?” demandis Betty, aŭdante miajn lastajn vortojn. “Jes, jes, ili revenos—post longa tempo—eble—eble.”

SAVU ! PROTEKTU !

—○—
De H. I. Keyes
—○—

Flugante supren tra l' aero
Ĉe sia hejma Okcidento,
Ekvidas aglo, ke sur tero
Aglidon kaptis jam serpento.

Malsupreniras ĉe la vido
La aglo per kvazaŭa falo;
Patrino zorgo pri la ido
Sin tuj altiras al batalo.

Kun terurego la aĝleto,
Sin eksentante en kaptilo,
La faldojn de la viva reto
Freneze batas per flugilo.

Ho ve, aglido ! via forto
Kun via krieganta lango
Venkiĝos, kaj vampira morto
Satigos sin per via sango.

Jen maltriumfas la perfido !
Alflugas aglo kiel vento
Por savi vivon al la ido
Kaj fari punon al serpento !

The Circulars sent out regarding rates for room and board at the Green Acre Congress stated that rates were at that time uncertain. Information received since that time enables us to say that it will cost approximately \$3.00 per day for both room meals.

DR. LOUIS LAZARE ZAMENHOF